

TESS GERRITSEN

Kemik Bahçesi

—
Polisiye
Gerilim
—

Kemik Bahçesi

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırac (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kayıp Kızlar
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı

Aşk Ölümünden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Casuslar Sahili

KEMİK BAĞÇESİ

Orijinal adı: The Bone Garden

© 2007, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Filiz İnceoğlu Öztürk

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı ve Tic. A.Ş. aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ocak 2009

14. baskı / Temmuz 2025 / ISBN 978-625-8090-66-6

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kemik Bahçesi

Tess Gerritsen

Çeviren: Filiz İnceoğlu Öztürk

Bana her zaman, yıldızlara uzanmayı öğretmiş olan
Ernest Brune Tom'un anısına

Teşekkür

Kemik Bahçesi'nin yazımını tamamlamaya çalıştığım bu yıl, benim için uzun ve zorlu bir yıl oldu. İki yanımda bekleyip, destekleyen ve dinlemek istemediğim zamanlarda bile, bana sürekli doğruyu söyleyen iki meleğe her zamankinden daha çok minnettarım. Bir yazarın ruhunun nasıl bakılıp besleneceğini çok iyi bilen temsilcim Meg Ruley'e ve çok iyi hikâyeler anlatma becerisi olan editörüm Linda Marrow'a kocaman teşekkürler. Ayrıca, bu kitabı çok daha bütünlüklü hale getirme yolunda harcadıkları tüm çabalar için Selina Walker'a, Dana Isaacson'a ve Dan Malory'ye teşekkür ederim. Tabii ki harika eşim Jacob'u da unutmadım: Eğer "en iyi yazar eşleri"ne ödül verilseydi, şüphesiz sen kazanırdın!

20 Mart 1888

Sevgili Margaret,

Sevgili Amelia'mın aramızdan ayrılışı nedeniyle gönderdiğin son derece içten ve nazik taziyelerine teşekkür ederim. Bu, benim için en zor kış oldu, çünkü geçen her ay, yaşlı başka bir arkadaşımı hastalık ve ihtiyarlık yüzünden kaybetmeme neden oluyor gibi. Şimdi ise, hızla geçen yılların bana bıraktığını düşündüğüm en derin üzüntülerle baş başayım.

Bunun, uzun zaman önce anlatmış olmam gereken zor bir konuyu açmam için belki de son şansım olduğunun farkına varıyorum. Teyzenin, bunu senden saklamanın en akıllıca şey olacağını düşündüğünü bildiğim için, bu konuyu açmakta isteksiz davrandım. İnan bana, bunu seni sevdiği ve korumak istediği için yaptı. Seni küçüklüğünden beri tanıyorum sevgili Margaret ve cesur bir kadın olarak yetiştigiğine bizzat tanık oldum. Gerçeğin gücüne kararlılıkla inandığını biliyor ancak, anlatacaklarımı rahatsız edici bulma olasılığına karşın bu hikâyeyi dinlemek isteyeceğini düşünüyorum.

Anlatacağım olayların üzerinden elli sekiz sene geçti. Sen o zamanlar henüz bebektin, o yüzden bunlarla ilgili hiçbir şey hatırlamazsın. Aslına bakarsan, ben bile neredeyse unuttum. Ama geçen çarşamba, *Wister's Anatomy*'nin çok eski bir kopyasının arasında onca sene kalmış olan eski bir gazete kupürü

buldum ve yakın zamanda bu konuda konuşmazsam gerçeklerin benimle birlikte ölüp gideceğini fark ettim. Teyzenin vefatından sonra, bu hikâyeyi bilen bir tek ben kaldım. Diğerlerinin hepsi öldü.

Konuyla ilgili detayların pek hoş olmadığı konusunda seni uyarmalıyım. Ama bu hikâyede asaletle birlikte, içler acısı bir cesaret de var. Teyzenin bu özellikleri taşıdığını düşünmemiş olabilirsin. Yolda gördüğün kır saçlı öbür kadınlardan farklı görünmediği şüphe götürmez. Ama seni temin ederim ki, saygımıza en fazla layık olan oydu.

Tanıdığım tüm kadınlardan belki de daha saygıdeğerti.

Şimdi, burada vakit ilerliyor. Hava karardıktan sonra, yaşlı bir adamın gözleri ancak bu kadar açık kalabiliyor. Sana şimdilik, yukarıda bahsettiğim gazete kupürünü gönderiyorum. Şayet daha fazlasını öğrenmek istemezsen, lütfen bunu söyle bana. Bu konudan bir daha asla bahsetmem. Ama ailen hakkındaki bu konu ilgini çekerse, o zaman ilk fırsatta sana tekrar yazarım. Böylece, teyzen ile Batı Yakası Canisi'nin gerçek hikâyesini öğrenmiş olursun.

En içten saygılarımla.

O. W. H.

Şimdiki zaman

İşte bir evlilik de böyle sona erdi, diye düşündü Julia Hamill küreği toprağa daldırırken. Ne tatlı veda fısıltılarıyla, ne kırk yıldır birlikte olan romatizmalı ellerin sevgi dolu sarılışlarıyla, ne de hasta yatağının etrafında üzülen çocukları ve torunlarıyla. Bir parça toprağı kürekle kaldırdı ve gittikçe büyüyen yığının üzerindeki taşları tıkırdatarak hızla kenara attı. Toprağın tamamı kil ve taştandı; böğürtlen sapları dışında bir şeyin yetişmesine uygun değildi. Hiçbir şeyin uzun sürmediğı, tutunmaya değer hiçbir şeyin olmadığı, evlilikleri gibi verimsiz olan toprak filiz vermişti.

Ayağıyla küreğe bastırdı, bir şeyin tıngırdadığını duydu; küreğin keskin ucu bir kayaya –büyük bir kayaya– çarptığında omurgasından yukarı çıkan şiddetli bir sarsıntı hissetti. Küreğin yerini değiştirdi ama kayaya farklı açılardan vurduysa da, yerinden kımıldatamadı. Morali bozulmuş ve sıcaktan terlemiş halde, gözlerini deliğe dikmiş bakıyordu. Akılnı kaçırmış bir kadın gibi bütün sabah boyunca toprağı kazmıştı; deri eldivenli elleri su toplamış, derisi soyulmuştu. Julia'nın yaptığı bu kazı, yüzünün etrafında dönüp saçlarının arasından giren bir sivrisinek bulutunu kışkırtmıştı.

Başka çaresi yoktu: Bu bölgeyi bir bahçeye çevirmek, yabancı otların sardığı bu avluyu değiştirmek istediye, bunları

yapmak zorundaydı. Bu kaya, işini engelliyordu.

Zayıf çabalarının yanında, bu planı birdenbire umutsuz göründü. Küreği elinden bıraktı ve yere çömelip taşlarla dolu toprak yığınının üzerine oturdu. Neden bu bahçeyi restore edebileceğini, bu evi düzeltebileceğini düşünmüştü ki? Ot yu-maklarının ilerisindeki yıkık verandaya, yağmurdan yıpran-mış ahşap kaplamalara uzun uzun baktı. *Julia'nın Süs Evi*; buraya taktığı isim buydu. Mantıklı düşünmediği, hayatının çökme noktasına geldiği bir zamanda almıştı bu evi. Bu en-kaza neden birkaç parça çerçöp daha eklemesini ki? Bu, bo-şanmasının ardından ayakta kaldığı için bir teselli ödülü ol-malıydı. Otuz sekiz yaşındayken, Julia nihayet kendi adına bir eve, geçmiş, ruhu olan bir eve sahip olmuştu. Emlakçıyla birlikte evin odalarında ilk kez yürüdüğünde ve elle yon-tulmuş kirislere baktığında, üzerine kaplanmış olan onca kâ-ğıttan açılan bir yırtığın içinden görünen antik duvar kâğıdı parçasına gizli gizli göz gezdirdiğinde, bu evin özel olduğunu anlamıştı. Ona seslenmiş, yardımını istemişti.

“Bu yer yenilmezdir” demişti emlakçı. “Yaklaşık dört dö-nümlük bir arazidir, Boston’a bu kadar yakın bir yerde ender bulunabilecek bir şey.”

“O zaman neden satıyorlar?” diye sormuştu Julia.

“İçinin ne kadar kötü bir halde olduğunu görüyorsun. Bize ilk geldiğinde, tavana kadar yığılmış, içi kitap ve kâğıtla do-lu onlarca koli vardı. Vârislerin onları atması bir aylarını al-dı. Baştan aşağıya yenilenmesi gerektiği ortada.”

“Şey, ilginç bir geçmişinin olması hoşuma gitti. Bu, onu satın almamı erteleyecek bir sebep değil.”

Emlakçı tereddüt etti. “Size anlatmam gereken başka bir şey daha olduğunu söylemek zorundayım.”

“Nedir o?”

“Önceki sahibi doksan yaşlarında bir kadındı ve... şey, bu-rada öldü. Bazı alıcılara itici geliyor bu.”

“Doksan yaşlarında mı? O zaman doğal sebeplerden ölmüştür, öyle değil mi?”

“Öyle olduğu varsayılıyor.”

Julia kaşlarını çatmıştı. “Sebebini bilmiyorlar mı?”

“Yaz mevsimiydi ve akrabalarından birinin onu bulmasından üç hafta önce ölmüştü...” Emlakçının sesi gittikçe azaldı. Julia birden neşelendi. “Ama bir dakika, arazi kendi başına çok özel. Tüm bu yeri yıkabilirsiniz. Kurtulun ondan ve baştan başlayın!”

Dünyanın, benim gibi yaşlı kadınlardan kurtuluş yolu buydu işte, diye düşünmüştü Julia. Görkemli, köhne bir ev ve ben her ikisini de çok daha fazla hak ediyorum.

Julia aynı gün öğleden sonra, satın alma sözleşmesini imzalamıştı.

Şimdi ise, toprak yığınının üzerine çömelmiş, sivrisinekleri kovalarken şöyle düşünüyordu: Kendimi nasıl bir işin içine soktum? Richard bu harabeyi görmüş olsaydı, onun hakkını da düşündüklerinin doğruluğundan emin olurdu. Saf Julia, emlakçının ellerinde oyuncak olmuştu. Bir enkazın gururlu sahibesi.

Bir eliyle gözlerini ovuşturup, yanağına ter bulaştırdı. Sonra tekrar yerdeki çukura baktı. Aptal bir kayayı yerinden oynatacak kadar bile güç toplayamazken, nasıl olup da hayatını düzene sokabilmeyi ümit edebilmişti?

Eline bir bahçe çapası aldı ve çukura daldırıp toprağı eşelemeye başladı. Kaya daha fazla ortaya çıkmıştı, tıpkı Julia’nın görünmeyen kısmı hakkında sadece tahmin yürütebildiği bir buzdağının tepesi gibiydi. Belki de Titanic’i batırarak kadar büyüktür. Arsız sivrisinekler ve başının üzerinde ışıldayan güneş eşliğinde daha derin kazmaya devam etti. Kaya birdenbire her türlü engelin, onu sarsan her türlü zorluğun simgesi haline gelmişti.

Beni yenmene izin vermeyeceğim.

Çapayla kayanın altındaki toprağı eşeledi, altına kürek daldıracak kadar boşluk yaratmaya çalışıyordu. Kazıyarak, toprağı eşeleyerek çukuru derinleştirdikçe, saçları yüzüne düşüyor, terli cildine yapışıyordu. Richard burayı görmeden, onu bir cennete çevirecekti. Üçüncü sınıf öğrencilerinden oluşan yeni bir sınıfa başlamasına iki ay vardı. Bu otları sökmek, toprağı beslemek, güller ekmek için iki ayı vardı. Richard ona, eğer Brookline avlusuna gül dikmiş olsaydı, ölüm-lerinden onun sorumlu olacağını söylemişti. Ne yaptığını biliyor olman gerekir, demişti; öylesine bir sözdü ama onu yine de rahatsız etmişti. Richard'ın aslında neyi kast ettiğini biliyordu.

Ne yaptığını biliyor olman gerekir. Ama bilmiyorsun.

Karınüstü yatıp, toprağı çapalamaya devam etti. Çapası sert bir şeye çarptı. Aman Tanrım, başka bir kaya daha. Saçını geri atarak çapasının neye çarptığına baktı. Çapanın metal ucu bir yüzeyi çatlattı ve çarpma noktasında oluşan çatlaklardan ışık sızdı. Toprağı, çakıl taşlarını temizledi ve ortaya doğal olmayacak kadar pürüzsüz bir kubbe çıktı. Yüzüstü yerde yatarken kalbinin güm güm attığını hissetti ve nefes almakta aniden zorlandı. Ama kazmaya devam etti. Artık iki eliyle kazıyordu, eldivenli elleri inatçı kil yüzeyi ufalıyordu. Kubbe daha fazla belirmiş, kıvrımları çıkıntılı ek yerleriyle birleşmişti. Elleriyle daha da derin kazmaya başladı, içi toprakla dolmuş küçük bir oyugu boşaltırken, kalp atışları da hızlanıyordu. Eldivenini çıkardı ve çıplak parmağıyla sert bir yüzeyle kaplı toprağı temizledi. Yüzey birdenbire çatlayıp ufalandı.

Julia hızla dizlerinin üzerinde doğruldu ve ortaya çıkardı. Şeye baktı uzun uzun. Sivrisinek vızıltıları çığlığa dönüşmüştü ama yine de onları kovmuyordu, ısırtıklarını hissetmeyecek kadar hissizleşmişti. Çimleri hafif bir meltem kırırdattı ve havaya yabanihavucun tatlı kokusu yayıldı. Julia'nın

bakışları, bir zamanlar cennete çevirmeyi ümit etmiş olduğu eve çevrildi. Rengârenk güller ve şakayıklarla dolu bir bahçe, akasmalarla sarılı bir çardak hayal etmişti. Şimdi ise, bu avluya baktığında bir bahçe görmüyordu.

Gördüğü şey bir mezarlıktı.

“Bu derme çatma kulübeyi almadan önce fikrimi sorabilirsin” dedi kız kardeşi Vicky, Julia’nın mutfak masasında otururken.

Julia pencerenin önünde duruyordu, arka bahçesinde minik yanardağlar gibi baş vermiş olan onlarca toprak yığınının uzun uzun baktı. Geçen üç gün boyunca, tıbbi inceleme ofisinden bir ekip, avlusuna neredeyse kamp kurmuştu. Onların tuvaleti kullanmak için eve girip çıkmalarına öyle alışmıştı ki, kazı çalışmaları bitince ve eninde sonunda onu el oyması sütunları ve geçmişleriyle –ve de hayaletleriyle– bu evde yine yalnız bıraktıklarında, etrafta onları görmeyi özleyecekti.

Adli tabip Dr. Isles henüz gelmişti ve kazı bölgesinden geçiyordu. Julia onun, hayalet gibi solgun cildi ve kapkara saçlarıyla, ne dost canlısı, ne de soğuk biri olan, rahatsız bir kadın olduğunu düşünmüştü. Pencereden Isles’ı izlerken, onun çok soğukkanlı ve kontrollü görüldüğünü düşündü Julia.

“Senin bir şeye öyle hemencecik atlama huyun yok” dedi Vicky. “İlk gördüğün gün mü almayı teklif ettin? Başka birinin onu kapacağını mı sandın?” Eğri mahzen kapısını işaret etti. “Şu kapanmıyor bile. Temelini kontrol ettin mi? Burası yüz yıllık olmalı.”

“Yüz otuz yıllık” diye mırıldandı Julia, gözleri hâlâ kazı yapılan hendeğin başında duran Dr. Isles’ın bulunduğu arka bahçede idi.

“Ah tatlım” dedi Vicky, sesini yumuşatarak. “Senin için zor bir yıl olduğunu, neler çektiğini biliyorum. Sadece, böyle

önemli bir adım atmadan önce beni aramanı dilerdim.”

“Burası o kadar kötü bir yer değil” diye ısrar etti Julia.
“Dört dönümlük bir arazi. Ayrıca şehre de yakın.”

“Ve de arka bahçesinde bir ölü var. Yeniden satıldığında, değerine eminim katkı sağlayacaktır bu.”

Julia gerginlik sonucu aniden tutulan boynuna masaj yaptı. Vicky haklıydı. O her zaman haklıydı. Julia şöyle düşündü: Banka hesabımın tamamını bu eve akıttım ve şimdi lanetli bir evin gururlu sahibesiyim. Pencereden, yeni birinin daha geldiğini gördü. Kısa, kır saçları olan daha yaşlıca bir kadındı bu. Mavi renkli kot pantolon ve ağır iş çizmeleri giymişti; babanne görüntüsünde bir kadının giyeceği türde şeyler değildi bunlar. Bugün bahçesinde, tuhaf karakterli biri daha dolaşıyordu. Ölü'nün çevresinde toplanan bu adamlar kimdi? Çoğu insanın bakmayı bile tüyler ürpertici bulduğu şeyle onları her gün karşılaştıran bu mesleği neden seçmişlerdi?

“Bu evi satın almadan önce Richard’la konuştun mu?”

Julia kaskatı kesildi. “Hayır, onunla konuşmadım.”

“Son zamanlarda ondan hiç haber aldın mı?” diye sordu Vicky. Sesindeki değişim –birdenbire sakinleşmiş, neredeyse tereddüte düşmüş gibiydi– Julia’nın sonunda dönüp kardeşine bakmasını sağladı.

“Neden soruyorsun?” dedi Julia.

“Sen onunla evliydin. Gelen postalarını ya da onun gibi şeyleri sana gönderip göndermediğini sormak için onu sık sık aramıyor musun?”

Julia masanın yanındaki sandalyeye gömüldü. “Onu aramıyorum. O da beni aramıyor.”

Vicky bir süre hiçbir şey söylemedi, Julia soğukkanlı bir tavırla yere bakarken, sessizce oturuyordu o. “Üzgünüm” dedi Vicky sonunda. “Bu konu seni hâlâ incittiği için üzgünüm.”

Julia bir kahkaha attı. “Evet, şey... ben de üzgünüm.”

“Altı ay oldu. Onu şimdiye kadar unutmuş olacağını dü-

şünmüştüm. Akıllısın, hoşsun, eski haline geri dönmelisin.”

Vicky tabii öyle *derdi*. Apandisit ameliyatının ertesi günü, avukat ekibiyle zafer kazanmak için mahkemeye koşan başa-gelen-çekilir Vicky’ydi o. Boşanma gibi küçük bir sorunun tüm haftasını sekteye uğratmasına izin veremezdi.

Vicky iç çekti. “Dürüst olmak gerekirse, buraya onca yolu sadece yeni evi görmek için gelmedim. Sen benim küçük kardeşimsin ve bilmen gereken bir şey var. Bilmeye *hakkının* olduğu bir şey. Ben sadece nasıl...” Durdu. Birinin vurduğu mutfak kapısına doğru baktı.

Julia kapıyı açtı ve sığağa rağmen çok soğukkanlı görünen Dr. Isles’ı gördü. “Ekibimin bugün buradan ayrılacağını size söylemeye geldim” dedi Isles.

Julia kazı yapılan bölgeye göz gezdirdi ve oradakilerin alet edevatlarını çoktan toplamaya başladıklarını gördü. “Burayla işiniz bitti mi?”

“İncelemek için yeterince şey bulduk, bu bir tıbbi inceleme vakası değil. Olayı, Harvard’tan Dr. Petrie’ye havale ettim.” Isles yeni gelen kadını –kot pantolon giyen babaanneyi– işaret etti.

Vicky girişte onları katıldı. “Dr. Petrie kim?”

“Bir adli antropolog. Araştırma amacıyla kazıyı o tamamlayacak. Tabii bir itirazınız yoksa Bayan Hamill.”

“Kemikler çok mu eskiymiş?”

“Yeni olmadıkları kesin. Neden gelip bir göz atmıyordunuz?”

Vicky ve Julia eğimli bahçeden aşağıya doğru Isles’ı takip ettiler. Delik üç günlük kazıdan sonra, üstü açık bir çukura dönüşmüş, kalıntılarsa bir brandanın üzerine serilmişti.

Dr. Petrie her ne kadar en az altmış yaşında varsa da, çömelmiş dururken, kolayca yerinden kalktı ve el sıkışmak için öne çıktı. “Siz evin sahibesi misiniz?” diye sordu Julia’ya.

“Burayı sadece satın aldım. Geçen hafta taşındım.”

“Şanslısınız” dedi Petrie epey samimi görünen bir tavırla.

Dr. Isles, “Topraktan birkaç şey çıkardık. Birkaç eski düğme ve bir toka; antika oldukları belli” dedi. Elini kemiklerin yanında duran bir delil kutusunun içine uzattı. “Bugün bir de bunu bulduk.” Kilitli ufak bir naylon poşet çıkardı. Julia naylonun içinden renkli mücevherlerin ışıltısını görebiliyordu.

“Bu bir şeref yüzüğü” dedi Dr. Petrie. “Akrostik mücevherler Viktorya döneminin başlarında gayet güçlüydü. Taşların isimlerinin bir sözcüğü kodladığı söylenir. Mesela, yakut, zümrüt ve lal taşının ilk harfleri şeref sözcüğünün ilk üç harfini oluşturabilir.¹ Bu yüzük, bağlılık belirtisi olarak verebileceğiniz bir şey.”

“Bunlar gerçekten değerli taşlar mı?”

“Ah hayır. Bunlar büyük ihtimalle sadece renkli taşlar. Bu yüzük muhtemelen bir oyma değil; sadece seri imalat bir mücevher.”

“Cenaze kayıtları var mı peki?”

“O konuda şüpheliyim. Usulsüz bir gömme var gibi görünüyor. Mezar taşı yok, kefen kalıntıları yok. Kabaca bir parça posta sarılıp gizlemeye çalışılmış. Gayet sıradışı bir gömme şekli, tabii sevilen biriye.”

“Belki de çok fakir biriydi.”

“Öyleyse neden özellikle burayı seçsinler? Burada hiçbir zaman bir mezarlık bulunmadı, en azından eski haritalara göre. Eviniz yaklaşık yüz yıllık, öyle değil mi?”

“1880’de inşa edilmiş.”

“Şeref yüzükleri 1840’lara kadar pek popüler değildi.”

“Burada 1840’tan önce ne varmış?” diye sordu Julia.

“Bu arazinin, üst düzey Bostonlu bir aileye ait malikânenin bir parçası olduğuna inanıyorum. Buraların büyük bir kısmı çayırılmış; çiftlik arazisi.”

1. Metnin orijinalinde, İngilizcesi ruby, emerald ve garnet olan taşların “şeref” anlamına gelen “regard” sözcüğünün ilk üç harfini simgelediğini belirtiyor. (ç.n.)

Julia kelebeklerin yabanhavucu çiçeklerine ve burçaklara neredeyse dokunacak kadar alçaktan uçtuğu tepeye baktı. Avlusunu, bir zamanlar olması gerektiği gibi gözünde canlandırmaya çalıştı. Ağaç gölgelerinin akıntıya yansıdığı yamacın eteklerindeki çimlerin arasında otlayan koyunların olduğu uçsuz bucaksız bir tarla. Sadece hayvanların dolaştığı bir yer. Bir mezarın çabucak unutacağı bir yer.

Vicky kemiklere tiksinti dolu bakışlarla uzun uzun baktı. “Bu şey... tek bir vücut mu?”

“Bütün bir iskelet” diye yanıtladı Petrie. “Leş yiyicilerden korunması için çok derine gömülmüş. Bu tepede toprak çok iyi çöker. Ayrıca, deri parçalarına göre hüküm verecek olursam, bir tür hayvan postuna sarılmış ve koruyucu görevi görsün diye de filtre tanen kullanılmış.”

“Kadın mıymış?”

“Evet.” Petrie yukarı baktı, keskin mavi gözleri güneşten kısıldı. “Bu bir dişi. Dişlerine ve omurgasının durumuna bakılırsa, epey gençmiş ve kesinlikle otuz yaşın altındaymış. Hepsi bir yana, oldukça iyi bir vücudu varmış.” Petrie Julia’ya baktı. “Çapanla oluşturduğün çatlağı saymazsak.”

Julia kızardı. “Kafatasını kaya sandım.”

“Eski ve yeni çatlakları ayırt etmek sorun değil. Bak.” Petrie tekrar yere çömeldi ve kafatasını alıp kaldırdı. “Senin oluşturduğün çatlak işte burada ve üzeri lekesiz. Ama şurada, çeper kemiği üzerindeki çatlağı görüyor musun? Yanağın alt kısmında, kemiğin üzerinde de bir tane var. Bu yüzeyler toprağa uzun zaman maruz kalınca kahverengileşir. Bu da bize bunların ölmenden önce gerçekleştiğini gösteriyor. Yani, kazı yüzünden olmadığını.”

“Ölmenden önce mi?” Julia ona baktı. “Demek istediğin...”

“Bu darbelerin ölümüne sebep olduğuna neredeyse kesin gözüyle bakılabilir. Ben buna cinayet derdim.”

Geceleyin Julia, yatağına uyanık bir halde uzanmış, duvarların içindeki farelerin hışırtılarını, eski döşemelerin gıcırtilarını dinliyordu. Mezar, bu ev kadar, hatta daha da eskiydi. Ustalar bu sütunları birbirine çakarken, çam ağacından yapılma eski döşemeleri döşerken, sadece birkaç metre ötede, kimliği belirsiz bir kadının cesedi toprağın altında çoktan çürümeye başlamıştı. Evi bu noktaya inşa ettiklerinde onun burada olduğunu biliyorlar mıydı? Bu bölgeyi işaretleyen bir mezar taşı olmuş muydu?

Yoksa orada olduğunu kimse bilmiyor muydu? Onu hatırlayan kimse yok muydu?

Çarşafı yana attı ve şilteyi ter içinde kaldırdı. Her iki cam da açık olmasına karşın, yatak odası havasızdı ve ısıyı dağıtacak küçük bir meltem bile yoktu. Tepesinde bir ateşböceği ara ara yanıp sönüyor; ışığı odanın içinde dönüp, kaçacak yer ararken ümitsizce göz kırpyordu.

Yatağında doğrulup lambayı yaktı. Başının üzerindeki olağanüstü kıvılcımlar, tavanın kenarında uçuşan sıradan bir kahverengi böceğe dönüştü. Onu öldürmeden nasıl yakalayabileceğini düşündü. Bir başına kalmış bu böceğin kaderinin, uğruna çaba harcamaya değer bir şey olup olmadığını merak etti.

Telefon çaldı. Saat on bir buçukta tek bir kişi arardı onu.

“Umarım seni uyandırmamışımdır” dedi Vicky. “O bitmek bilmeyen yemeklerin birinden daha yeni geldim.”

“Burası uyuyamayacak kadar sıcak.”

“Julia, o gün sana anlatmak istediğim bir şey vardı. Ama etrafta onca insan varken yapamadım.”

“Bu evle ilgili daha fazla öğüt dinlemek istemiyorum, tamam mı?”

“Evle değil, Richard’la ilgili. Sana bunu söyleyecek olan kişinin ben olmasından nefret ediyorum ama senin yerinde olsaydım bunu bilmek isterdim. Ortalıkta onca insan dolaşırken bunu duymamalıydın.”

“Neyi duymamalıyım?”

“Richard evleniyor.”

Julia ahizeyi öyle sıkı tutuyordu ki, parmakları hissizleşti. Uzun bir sessizlikten sonra, kendi kalp atışlarını kulaklarında duyuyordu.

“Öyleyse bilmiyordun.”

Julia fısıldarcasına “Hayır” dedi.

“Nasıl pislik biriymiş bu böyle” diye mırıldandı Vicky; her ikisi için de üzülyordu. “Duyduğuma göre, bir ayı aşkın bir süredir bunu planlıyorlarmış. Adı Tiffani, *i* ile yazılıyor. Demek istediğim bu isimde birine ne kadar sempati besleyebilirsin ki? Tiffani adında biriyle evlenen adama saygı duyamam.”

“Nasıl bu kadar çabuk gerçekleştiğini anlamıyorum.”

“Ah tatlım, bu çok açık değil mi? Daha siz evliyken onun etrafında dolaşmış olmalı. Birdenbire eve geç gelmeye başlamamış mıydı? Peki ya tüm o iş gezilerine ne demeli? Bunları merak ediyordum. Sadece sana söyleyecek cesaretim yoktu.”

Julia yutkundu. “Artık bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Tahmin etmeliydim. Bir erkek bu kadar ani bir biçimde boşanmak istemez.”

“İyi geceler, Vicky.”

“Hey, hey, sen iyi misin?”

“Sadece konuşmak istemiyorum.” Julia telefonu kapattı.

Uzun bir süre kıpırdamadan oturdu. Başının üzerindeki ateşböceği dönmeye devam ediyor, çaresizce mahkûm olduğu bu yerden bir çıkış arıyordu. Eninde sonunda kendisini bitkin düşürecekti. Aç susuz buraya kısılmıştı, bu odada ölecekti.

Julia şiltenin üzerine çıktı. Ateşböceği yakına gelince, onu elleriyle yakaladı. Böceği avuç içleriyle çevreledi, yalınayak mutfığa gitti ve arka kapıyı açtı. Verandada ateşböceğini saldı. Böcek karanlığa doğru kanat çırpı, ışığı artık yanıp sönmüyordu, tek amacı olan kaçmayı gerçekleştirmişti.

Julia'nın, onun hayatını kurtardığını biliyor muydu acaba? Becerebildiği önemsiz şeylerden biri.

Gece havasını içine çekerek verandada oyalandı, o sıcak küçük odaya geri dönme düşüncesine tahammül edemiyordu.

Richard evleniyordu.

Nefesi düğümlendi, öksürerek boğazını temizledi. Verandanın parmaklıklarına tutundu ve kıymıkların parmaklarına battığını hissetti.

Ve bunu en son ben öğreniyorum.

Uzun uzun geceye bakarken, birkaç metre öteye gömülü olan cesedi düşündü. Unutulmuş bir kadın, adı yüzyıllarla birlikte kaybolmuştu. Karlar gökyüzünde dönerken, et çürürken ve kurtlar bayram ederken, çöken soğuk toprağı, değişen mevsimleri, geçen yılları düşündü. Ben de senin gibiyim, başka bir unutulmuş kadın, diye geçirdi aklından.

Ve ben senin kim olduğunu bile bilmiyorum daha.

1830...

Boston Tıp Okulu'nda okuyan yetenekli ama yoksul öğrenci Norris Marshall eğitimini sürdürebilmek için o bölgenin "mezar soyucuları" arasına katılır... Bu korkunç ticaret bile üniversite hastanesinin bahçesinde, bir hemşirenin delik deşik edilerek öldürülmesinin karşısında önemsiz kalır.

Bir doktor da aynı tüyler ürpertici kaderi paylaşınca, yasadışı kadavra ticareti yapan Norris, bir numaralı şüpheli olur.

Norris, masumiyetini ispatlamak için, katili gören tek tanığın izini sürmek zorundadır...

Günümüz...

Julia Hamill, Massachusetts yakınlarındaki yeni evinin bahçesinde dehşet verici bir şey keşfeder: Kayalıklar arasında bir kafatası... Adli tabip Maura Isles, kafatasının bir cinayet kurbanına ait olduğu görüşündedir. Bu isimli kadının kimliği ve başına gelenler ise çözülme bekleyen geçmişe ait bir sırdır.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Filiz İnceoğlu Öztürk

